

20,000
LEAGUES
UNDER
THE SEA
JULES VERNE

ใต้ทะเล

20,000 ไมล์

สายธาร : ๒๒

ตัวอย่าง

๒

๙๗.102

๓.

บทที่หนึ่ง

สัตว์ประหลาดแห่งห้วงสมุทร

ตัวอย่าง

ข้าพเจ้าชื่อ อาร์โรแนกซ์. เป็นศาสตรา-

จารย์ผู้ช่วย อยู่ที่ พิพิธภัณฑ์ ประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ
วิทยาอยู่ในปารีส. เป็นผู้แต่งหนังสือเรื่อง ความลึกลับ
ใต้ทะเลลึก ซึ่งเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายด้วย. เรื่อง
ราวที่กำลังจะเขียนต่อไปนี้ บรรยายถึงความลึกลับและ
บอกให้ท่านทราบว่าข้าพเจ้าได้ประสบมากับตาตนเอง
อย่างไร.

ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1866, รัฐบาล
ฝรั่งเศสส่งข้าพเจ้าร่วมไปกับคณะนักสำรวจซึ่งเดินทาง
ไปยังเนบราสก้า, ดินแดนซึ่งยังไม่ได้ทำการสำรวจ

ของสหรัฐอเมริกา. ข้าพเจ้าใช้เวลาอยู่ที่นั่นนานถึง
เก้าเดือน, รวบรวมตัวอย่างหินไว้เป็นจำนวนมากมาย,
รวมทั้งพืชและสัตว์ต่าง ๆ เพื่อนำกลับมาที่พิพิธภัณฑ์.

ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 2867, ข้าพเจ้ามาถึง
นวยอรัคพร้อมกับบันทึกและตัวอย่างหิน พืชและสัตว์
ที่รวบรวมเอามา. ข้าพเจ้าต้องการที่จะกลับไปยังฝรั่ง
เศสให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้, แต่ก่อนที่จะสามารถ
กลับไปได้นั้น, ต้องจัดหีบห่อของที่สะสมมา และเข้า
ร่วมประชุมหลายแห่ง. ข้าพเจ้าได้รับการขอร้องให้
เลคเชอร์สองสามแห่งด้วย.

ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจ, เข้าห้องใน
โรงแรมแห่งหนึ่งสำหรับตัวเองและก๊องเซล. ก๊องเซล
เป็นคนใช้และเป็นผู้ช่วยงานทางด้านวิทยาศาสตร์ด้วย
ข้าพเจ้าพักในโรงแรมที่ดีแห่งหนึ่งแล้วก็ลงมือทำงาน.
โดยเลคเชอร์ รวม สามเรื่อง ซึ่งผู้ฟังต่าง ก็พากันพอใจ
และยกย่อง. ก๊องเซลเก็บรักษาตัวอย่างพืชและสัตว์ไว้
ในสภาพดี. ข้าพเจ้าหวังว่าจะสามารถออกจากนวยอรัค
ได้ในตอนต้นเดือนเมษายน. แต่พอถึงวันที่ 20
มีนาคม, ก็มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น ทำให้แผน

การต้องเปลี่ยนไป.

ทุกคนยังจำกันได้ดีว่าในเดือน กรกฎาคม และเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 1866 เรือหลายลำได้พบวัตถุประหลาดอย่างหนึ่งในท้องทะเล. เรือลำหนึ่ง, ชื่อ Governor Higginson, แล่นอยู่ห่างจากฝั่งทะเลออสเตรเลียในระยะห้าไมล์ แรกทีเดียวกับตันคิดว่าเขาได้พบเกาะซึ่งไม่เป็นที่รู้จักกันเกาะหนึ่ง, แต่ทันใดนั้นเองสายน้ำเป็นเกลียวสองสาย ก็พุ่งขึ้นไปในอากาศ สูงถึงสามสิบเมตร. จึงทราบได้ทันทีว่านั่นไม่ใช่เกาะ, แต่ไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันคืออะไร.

สามวันต่อมาเรือ Columbus กำลังแล่นไปอยู่ห่างจากออสเตรเลีย เป็นระยะทางเจ็ดร้อยไมล์ ซึ่งเป็นขณะที่พวกลูกเรือได้เห็นสิ่งนั้นอีก. อีกสิบห้าวันต่อมา, เรืออีกสองลำ ก็เห็นเจ้าสิ่งนั้นทาง แอตแลนติกเหนือ. กับตันเรือทั้งสองลำนั้น คิดว่าเจ้าสิ่งนั้นใหญ่กว่าเรือของเขาเสียอีก, มันมีความยาวประมาณหนึ่งร้อยเมตร.

ไม่มีใครบอกได้ว่ามันเป็นอะไรกันแน่. บ้างก็พูดว่าเป็นเกาะที่ลอยน้ำได้, แต่พวกเขาไม่สามารถอธิบายได้ว่าทำไมมันถึงได้เคลื่อนที่ไปได้เร็วนัก.

บ้างก็พูดว่ามันเป็นสัตว์ประหลาด, แต่ก็ไม่มีใครจริง
 จังต่อความคิดนั้นนัก. ในระยะเวลาสองสามเดือน
 ดังกล่าว หน้าหนังสือพิมพ์เต็มไปด้วยภาพน่าขนลุกและ
 เรื่องตลกเกี่ยวกับสัตว์ประหลาด, และแล้วทุกคนก็พากัน
 ลืมเรื่องดังกล่าว.

และแล้ววันที่ 20 มีนาคม, ซึ่งเป็นวันที่
 ข้าพเจ้าขึ้นสู่นิวยอร์ก, เรือ Moravia กำลังแล่นข้าม
 มหาสมุทร แอตแลนติก พร้อมผู้โดยสาร สองร้อย สาม
 สิบเจ็ดคน. เรือกำลังแล่นไปเรื่อยๆ โดยใช้ความเร็ว
 สิบห้า นอต, แล้วก็ไปกระแทกเข้ากับอะไรบางอย่าง.
 เจ้าหน้าที่ซึ่งมองดู อยู่บนคานฟ้าเรือ สามารถ มองเห็น
 เพียงแต่กระแสน้ำที่ปั่นป่วน อยู่ไกลออกไปเป็นระยะ
 ทางถึงห้าร้อยไมล์. มองดูคล้ายกับว่าผิวน้ำทะเลถูก
 กวนให้ปั่นป่วนอย่างรุนแรง. ทะเลบริเวณนั้นไม่มี
 ก้อนหิน, ดังนั้นทุกคนจึงพากันคิดว่าอาจจะเป็นเรือ
 ใหญ่ที่จมลงไป. ทุกคนพากันบันทึกตำแหน่งของมัน
 เอาไว้แล้วก็แล่นเรือต่อไปช้า ๆ.

อีกห้าวันต่อมาพวกเขา ก็พากันมาถึงนิวยอร์ก.
 เมื่อทำการตรวจสอบเรือ, ก็ได้พบว่าส่วนหนึ่งของ

กระดุกงูหักไป. หากว่าลำเรือไม่แข็งแรงมากพอ, เรือคงจะต้องจมพร้อมกับผู้โดยสารและลูกเรือทุกคน.

เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น, ผู้คนพากันหวาดวิตกและเริ่มฉงน ใจว่าเจ้าสัตว์ประหลาดคงจะหวนกลับมาอีก. ข้าพเจ้าได้รับเชิญให้ไปเลคเชอร์เกี่ยวกับสัตว์ประหลาดใต้ทะเล. เมื่อถูกถามว่าอะไรทำให้เรือ Moravia เสียหาย, ข้าพเจ้าตอบว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะตัดสินใจได้อยู่เสมอ. แต่อย่างลับ ๆ ข้าพเจ้าคิดว่ามันอาจจะ เป็น สัตว์ ประหลาด. จึงตกลงใจที่จะพักอยู่ในนิวยอร์กต่อไป เพื่อจะดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นอีกบ้าง.

วันที่ 13 เมษายน, เรืออีกลำหนึ่งชื่อ Scotia กำลังแล่น ด้วยความ เร็วสาม สิบ นอต มุ่งหน้าสู่อลิเวอร์พูล. เวลาอีกสิบเจ็ดนาทีจะ ยี่สิบนาฬิกาสามสิบนาทีพอดี, ในขณะที่ผู้โดยสารทุกคนกำลังรับประทานอาหารเย็นกันอยู่, ก็พากันรู้สึกว่ามีอาการกระแทกเบา ๆ เกิดขึ้น. ก็ปีนลงไปยังข้างล่างเพื่อตรวจดูว่าท้องเรือเสียหายหรือไม่. เขาได้พบว่าน้ำทะเลกำลังทะลักเข้ามาทางส่วนหนึ่งของอับเฉา. แต่โชคดีที่

สามารถจะวิคหน้าออกไปจากอับเฉาตอนอื่นได้, ดังนั้นเรือจึงไม่ตกอยู่ในอันตราย. และสามารถแล่นต่อไปอย่างช้า ๆ และถึงลิเวอร์พูลช้ากว่ากำหนดไปหนึ่งวัน.

เมื่อช่างเครื่องตรวจลำเรือ, ทุกคนแทบจะไม่เชื่อสายตาตนเอง. ต่ำกว่าระดับน้ำสองเมตรครึ่งลำเรือทะเลเป็นช่องกว้าง. เป็นรูปสามเหลี่ยมและตัดขาดอย่างเห็นได้ชัด. อะไรบางอย่างพยายามที่จะผ่านแผ่นเหล็กหนาสี่เซนติเมตรเข้ามาในเรือ.

หลังจากอุบัติเหตุ, ดูเหมือนว่าเรือทุกลำกำลังตกอยู่ในอันตราย. แม้แต่คณะรัฐบาลก็เริ่มขบคิดและถือว่าเป็นเรื่องใหญ่. รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับสิ่งประหลาดถูกรวบรวม บุคคลสำคัญหลายท่านได้รับการสอบถามเพื่อขอความเห็นของแต่ละคน.

มีรายละเอียดน้อยมาก. เจ้าสิ่งนั้นยาวประมาณหนึ่งร้อยเมตร และสามารถที่จะเคลื่อนตัวไปได้ด้วยความเร็วห้าสิบนอตเป็นเวลาานาน. สามารถเคลื่อนตัวไปได้ทั้งบนและใต้ผิวน้ำ. มีลำตัวแข็งและติดอาวุธอะไรคม ๆ ซึ่งสามารถที่จะทำให้เกิด รอยทะเล ที่แผ่นเหล็กชั้นใต้.

บางคนพวกนั้นพูดว่ามันเป็นเรือดำน้ำ, แต่ความคิดเรื่องนี้ไม่เป็นที่ยอมรับ. ข้อแรก, รัฐบาลยืนยันว่าไม่ได้สร้างเรือดังกล่าวขึ้นมา, และทุกคนแน่ใจว่ารัฐบาลประเทศอื่น ๆ ก็ไม่ได้สร้างขึ้นมาแม้แต่ลำเดียว. ข้อสองเป็นไปได้ที่เอกชน จะสามารถสร้างเรือดังกล่าวได้. แม้จะมีสถานที่สำหรับสร้างเรือดังกล่าว หรือว่ามีเงินพอที่จะสร้างได้ก็ตาม, เขาจะไม่สามารถแอบสร้างขึ้นมาอย่างลับ ๆ ได้.

ตัวอย่าง

ทฤษฎีของข้าพเจ้า

คนส่วนมากพวกนั้นพูดว่ามันคือสัตว์ประหลาด. เมื่อถูกถามความคิดเห็น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่สามารถที่จะพูดต่อไปอีกได้ว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอ. แต่ข้าพเจ้าไม่ประสงค์ที่จะถูกหัวเราะเยาะ, ดังนั้นจึงเขียนจดหมายอย่างระมัดระวังไปยัง หนังสือพิมพ์ นิวยอร์ค เฮอรัลด์. นี่เป็นตอนหนึ่งของข้อความที่เขียนไป.

“สัตว์ประหลาดเช่นนี้จะมีอยู่หรือ? ถูกแล้ว, อาจจะเป็นไปได้, เพราะมีท้องทะเลหลายแห่งที่เรา ยังไม่เคยไปถึงและพบเห็นมาก่อน. หากว่ามันอาศัย

อยู่ที่ก้นทะเล, มันจะต้องเป็นสัตว์ใหญ่และแข็งแรงมาก เพื่อที่จะได้มีความต้านทานความกดดันของน้ำที่อยู่เหนือนั้น.

“แต่เชื่อว่ามันเป็นตัวอย่างของสัตว์ใหญ่มหึมา ซึ่งชาวประมงพบเห็นอยู่บ่อย ๆ. ข้าพเจ้าหมายถึง ปลานาร์เวล. ตัวใหญ่เท่าที่เคยจับได้ยาวถึงยี่สิบเมตร. มีงาแหลมเหมือนดาบ แข็งเหมือนเหล็กกล้าและยาวสองเมตร. หากว่าเราลองวาดภาพปลานาร์เวลตัวหนึ่งให้โตกว่าที่จับได้สักห้าเท่า, เราก็จะมีสัตว์ซึ่งเหมาะที่จะเป็นหลักฐานได้.

ดังนั้น, นอกเสียจากว่าจะมีหลักฐานใหม่อื่น ๆ, ข้าพเจ้าจะขอเชื่อเอาไว้ก่อนว่า เหตุแห่ง อุบัติเหตุเหล่านี้เกิดจากเจ้านาร์เวลยักษ์ตัวนั้นซึ่งแข็งแรงและมีพลังมากกว่าเรือรบลำหนึ่ง. ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเสริมด้วยว่า, อย่างไรก็ตาม, มีทางที่จะเป็นไปได้ที่ว่าเรากำลังเผชิญหน้าอยู่กับอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปจากอะไรที่เราได้เคยวาดภาพ หรือเคยมีประสบการณ์มาแล้ว.

บทความของข้าพเจ้าได้รับการยกย่องจากทุกคน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าพึงพอใจ.

ขณะนี้ทุกคนเห็น พ้องกันว่า มีสัตว์ ประหลาด และทั่วไปพากันเรียกร้องให้ลงมือปฏิบัติการตามหามัน ให้พบและฆ่ามันให้ได้, เพื่อที่ว่ามันจะได้ไม่อาละวาด จมเรือลำหนึ่งลำไถลงไป.

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่ลงมือ และ ที่ นิวยอร์ก พวกเขา พากัน ตระเตรียมการ ออกสำรวจ เพื่อตามล่าเจ้านาร์เวล. เรือรบซึ่งมีความเร็วสูงสุด, ชื่อเรือ อับราฮัม ลินคอล์น, เตรียมพร้อมอยู่แล้ว. ผู้บังคับการเรือ, ชื่อกัปตันฟาร์ราเกต, ได้รับการ ยินยอมให้บรรทุกอาวุธทุกชนิดและเครื่องมือเครื่องใช้ ได้ตามที่เขาต้องการ.

ภายในสองสัปดาห์เรือลำดังกล่าวก็พร้อม แต่ ไม่มีใครทราบว่าควรจะแล่นหน้าไปสู่ทิศทางใด. เป็น เวลาสองเดือน แล้วที่ ไม่มี เรือลำใดได้ พบกับ เจ้าสัตว์ ประหลาด. ผู้คนพากันรื้อนรนามากยิ่งขึ้นทุกที, จนกระทั่งถึงวันที่ ๒ กรกฎาคม, พวกเขาได้ทราบว่าเรือ กลไฟลำหนึ่งกำลังแล่นมาจาก แคลิฟอร์เนีย มุ่งหน้าไป ยังเซียงไฮ้ ได้พบกับเจ้าสัตว์ตัวนั้นทางมหาสมุทรแปซิ- ฟิกเหนือ. ทุกคนเต็มใจไปด้วยความตื่นเต้น. ได้มีการ

เตรียมเรือให้พร้อมอีกครั้งหนึ่ง บรรทุกถ่านหินและเสบียงกรังจนพร้อมมูล.

สามชั่วโมงก่อนหน้าที่เรือ อับราฮัม ลินคอล์น จะแล่นออกจากท่าเรือในนิวยอร์ก, ข้าพเจ้าได้รับจดหมายฉบับข้างล่างนี้.

ถึง มร. บีแยร์ อาร์โรแนกซ์,

ศาสตราจารย์ฟิสิกส์แห่งปารีส

ฟิฟท์ อเวนิว โฮเต็ล,

นิวยอร์ก.

เรียนท่านศาสตราจารย์,

หากว่าท่านยินดีที่จะเดินทางร่วมไปกับเรืออับราฮัม ลินคอล์น ในการสำรวจ เพื่อตามให้พบปลานาร์เวล, รัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาจะยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ทางประเทศฝรั่งเศสมีส่วนในการนี้ด้วย. ผู้บังคับการเรือฟาร์ราเกตมีห้องเคบินเตรียมพร้อมไว้สำหรับท่านแล้ว.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง,

เจ. บี ฮอบสัน

เลขานุการกองทัพเรือ

แรกที่เขียวข้ำพเจ้าไม่สามารถที่จะตัดสินใจได้ว่าควรจะทำอย่างไร. ประการหนึ่ง, เป็นเพราะเห็นตเห็น้อย มามาก แล้ว หลัง จากการ เดินทาง ครั้งนี้^๕ แล้ว. ต้องการที่จะได้เห็นบ้านตัวเองอีกครั้งหนึ่ง^๕ แล้วก็ทำงานด้านวิทยาศาสตร์ต่อไปตามเดิม. อีกประการหนึ่ง, นี่เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่จะได้พบเจ้าสัตว์ประหลาดนั้นเป็นอะไร. บางทีข้ำพเจ้าอาจจะมีชื่อเสียง และนำเอาความ รุ่งเรืองมาสู่ฝรั่งเศสได้. ภายในเวลาเพียงไม่กี่วินาทีก็ตัดสินใจ. ข้ำพเจ้าจะเดินทางไปด้วย...

ชั้นต่อมาคือ ข้ำพเจ้าต้องถามก้องเซลว่าจะไปด้วยหรือไม่. เขาอยู่กับข้ำพเจ้าในการสำรวจทุกครั้งตลอดระยะเวลาสิบปีหลัง. ดังนั้น, ข้ำพเจ้าคาดว่า, เขาจะยอมติดตามไปในการสำรวจครั้ง^๕ นด้วย, แต่ก็เป็นต้องถามเพราะการออกสำรวจ^๕ ครั้งนี้ อาจจะนาน และเต็ม ไปด้วย อันตราย อย่างไม่รู้^๕ หลวง.

“ก้องเซล.” ข้ำพเจ้าตะโกนเรียก.

“ครับ, ท่าน,” เขาขานรับพร้อมกับเข้ามา.

“อา, ก็องเซล. ฉันได้รับเชิญให้ไปร่วมการ
สำรวจและติดตามเจ้าปลานาร์เวล.”

“ครับ, ท่าน.”

“จะไปกับฉันหรือเปล่า ?”

“ครับ, ท่าน.”

“ถ้ายังนึกเก็บข้าวเก็บของเข้า. เราจะไปกัน
ภายในสองชั่วโมงนี้แหละ. เก็บเสื้อผ้าทั้งหมดรวมทั้ง
สมุดบันทึกงานด้านวิทยาศาสตร์ และเครื่องมือต่าง ๆ
รวมกันไว้ในหีบใหญ่ก็แล้วกัน.”

“ครับ, ท่าน” เขาออกไปและเริ่มจัดข้าวของ
ทันที.

ในระหว่างที่เขาจัดข้าวของของเรา, ข้าพเจ้า
จัดการติดต่อกับทางโรงแรมเพื่อให้คุณดูแลรักษาตัวอย่าง
หิน ฟิชและสัตว์เอาไว้ให้. สองชั่วโมงหลังจากที่ได้
รับจดหมาย, เราก็พากันไปถึงเรือ. กลาสีเรือบางคน
ช่วยขนข้าวของของเราขึ้นไปบนเรือและข้าพเจ้าถูกนำ
ตัวไปพบกับกัปตันฟาร์ราเกต.

“มร. อาร์โรแนกซ์ใช่ไหมครับ ?” เขาถาม
ข้าพเจ้า.

“ครับ, ถูกแล้ว. คุณคงจะเป็นกัปตันฟาร์-
รากต์.”

“ครับ, ยินดีต้อนรับครับ, ท่านศาสตราจารย์.
ห้องเก็บของคุณพร้อมอยู่แล้ว.”

ข้าพเจ้าลงไปในห้องเก็บ กิ่งเซล์หรือสัมภาระ
ของเราออกมาแล้ว. ดูเหมือนว่าจะเป็นที่น่าสบาย,
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปล่อยให้เขาทำงานต่อไป ส่วน
ข้าพเจ้าขึ้นไปบนคาบฟ้าเรือ.

เรือแล่นออกจากท่าแล้ว. ผู้คนกลุ่มมหึมา
ส่งเสียงร้องเชียร์พร้อม กับโบกผ้าเช็ดหน้าอยู่ในมือ.
ขณะที่เราเล่นล่องไปตามแม่น้ำ เพื่อออกสู่ทะเลกว้าง
ผู้คนที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นพากันโบกมือให้เราอยู่ตลอด
เวลา, บ๊อมที่ปากแม่น้ำยิ่งเป็นที่สุด. เรากำลังเดินทาง
ไปกันแล้ว.

บทประพันธ์ของ จูล เวิร์น มีหลายเรื่องด้วยกัน
อาทิเช่น บุกดาดาล (A Journey of the Centre
of the Earth) เขียนขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๖๔ เกี่ยว
กับการเดินทางสู่ใจกลางพิภพที่น่ามหัศจรรย์เรื่อง
๘๐ วันรอบโลก (Round the World in Eighty
Days) ซึ่งประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๗๓ อันเป็น
บั้งรอนยนต์ยังไม่ได้มีใครประดิษฐ์ขึ้นมาใช้กัน
เรื่องนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นความคิดฝันของผู้
ประพันธ์ซึ่งเกรี้ยวกราวมา เพราะการเดินทาง
สมัยก่อนนั้น ยากที่จะเป็นไปได้ตามระยะเวลา
ที่กำหนดไว้ แต่ตัวเอกของเรื่องก็สามารถพิชิต
อุปสรรคนานาประการได้
เรื่องใต้ทะเล ๒๐,๐๐๐ โยชน์ (๒๐,๐๐๐ Leagues
Under the Sea) เขียนขึ้นในปี ค.ศ. ๑๘๗๐ เป็น
เรื่องราวการเดินทางแถบขั้วโลก ภายในเรืออัน
เกิดจากความคิดฝันของผู้เขียนเป็นเรื่องซึ่งต่อมา
ก็ได้มีการเดินทางกันจริงๆ เป็นครั้งแรกในปี
ค.ศ. ๑๘๕๘ โดยเรือจริงๆ ชื่อ Nautilus เหมือน
ชื่อเรื่องในบทประพันธ์ของ จูล เวิร์น